

Patricia Cornwell
Dodenrol

Band 1

2008
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

Ik draag dit boek op aan mijn uitgever, Ivan Held.

Rome

Klaterend water. Een diep bad van grijze mozaïektegels in een terracotta vloer.

Het water stroomt langzaam uit een oude koperen kraan, duisternis stroomt door het raam. Aan de andere kant van het oude, golvende glasvenster ligt het plein met de fontein, is het nacht.

Ze zit stil in het water en het water is erg koud. Er drijven ijsklontjes in, en haar ogen hebben een lege blik – ze zeggen niet veel meer. Eerst hadden haar ogen zich als handen naar hem uitgestrekt en hem gesmeekt haar te redden. Nu zijn haar ogen als het gekneusde blauw van de avondschemering. Wat erin lag, is bijna verdwenen. Nog even en ze zal in slaap vallen.

‘Hier,’ zegt hij en hij reikt haar een handgeblazen glas uit Murano aan, dat hij vol heeft geschonken met wodka.

Hij is gefascineerd door de delen van haar lichaam die nooit de zon hebben gezien, die zo bleek zijn als kalksteen. Hij draait de kraan bijna dicht, en nu druppelt het water alleen nog maar en ziet hij dat haar ademhaling versnelt en hoort hij haar tanden klapperen. Haar witte borsten drijven onder het wateroppervlak: delicate witte bloemen. Haar tepels, hard van de kou, zijn stevige roze knopjes. Hij moet aan

dat het de naam was van een filmheld. Hij zei dat het een Spaanse naam was. Zij zei van niet. Hij zei van wel. Waar dacht zij dan dat die naam vandaan kwam? Het was een echte naam. 'Ja, ja,' zei ze. 'Net als Rocky,' zei ze er lachend achteraan. 'Zoek maar op op internet,' zei hij. 'Het is een echte naam.' Het beviel hem absoluut niet dat hij uitleg moest geven over zijn naam. Dat was twee dagen geleden en hij neemt het haar niet kwalijk, maar hij is zich er wel van bewust. Hij heeft het haar vergeven omdat ze, wát de wereld er ook van mag denken, ondraaglijk lijdt.

'De klank van mijn naam zal een echo zijn,' zegt hij. 'Of je hem al dan niet onthoudt, maakt niets uit. De klank is al uitgesproken.'

'Ik zal hem nooit meer uitspreken.' Paniek.

Haar lippen en nagels zijn blauw en ze rilt onbeheerst. Ze staart hem aan. Hij zegt dat ze nog een slok moet nemen en ze durft niet te weigeren. De geringste ongehoorzaamheid en ze weet wat er zal gebeuren. Het zachtste kreetje en ze weet wat er zal gebeuren. Hij zit kalm op het wc-deksel, wijdbeens, zodat ze zijn opwindning kan zien en vrezen. Ze smeekt niet meer en zegt ook niet meer dat hij met haar mag doen wat hij wil, als dat de reden is voor haar gijzeling. Dat zegt ze niet meer omdat ze weet wat er gebeurt als ze hem beledigt en suggereert dat, als hij iets zou willen doen, dat met haar zou zijn. Ze be-

doelt dat ze zich niet gewillig aan hem over zou geven omdat zij dat ook zou willen.

‘Je weet dat ik het je vriendelijk heb gevraagd,’ zegt hij.

‘Dat weet ik niet meer.’ Klappertandend.

‘Dat weet je wel. Ik heb je gevraagd me te bedanken. Dat is alles, en ik was vriendelijk. Ik heb het je vriendelijk gevraagd en toen vond je dat je dit moest doen,’ zegt hij. ‘Toen vond je dat je mij dit moest laten doen. Je ziet zelf – hij staat op en kijkt in de spiegel boven de gladde marmeren wastafel naar zijn naakte lichaam – ‘dat jouw lijden dit teweegbrengt,’ zegt zijn naakte figuur in de spiegel. ‘Ik wil dit niet. Dus doe je me verdriet. Begrijp je dat je me ontzettend veel verdriet doet door me dit aan te doen?’ zegt zijn naakte figuur in de spiegel.

Ze zegt dat ze het begrijpt en haar ogen vliegen als glasscherven alle kanten op wanneer hij de gereedschapskist opent, en haar verbrijzelde blik valt op de kniptang, de messen en de kleine zagen. Hij haalt er een zakje zand uit en zet dat op de rand van de wasbak. Hij haalt er flesjes lavendelblauwe lijm uit en zet die ernaast.

‘Ik zal alles doen wat je wilt. Je alles geven wat je wilt.’ Dat heeft ze al vaker gezegd. Hij heeft haar verboden het nog een keer te zeggen, maar nu heeft ze het toch gedaan.

Hij steekt zijn handen in het water en de kou bijt en hij pakt haar bij haar enkels en trekt ze omhoog. Hij houdt haar omhoog bij haar koude gebruinde benen met hun koude witte voeten en voelt doodsangst in haar in paniek samentrekkende spieren terwijl hij haar koude enkels in een stevige greep houdt. Hij houdt haar iets langer vast dan de vorige keer, ze vecht en trapt en zwaait wild met haar armen en het koude water plonst luid. Hij laat haar los. Ze hijgt en hoest en maakt kokhalzende geluiden. Ze protesteert niet. Ze heeft geleerd niet te protesteren – het duurde een tijdje, maar ze heeft het geleerd. Ze heeft het allemaal voor haar eigen bestwil geleerd en is dankbaar voor een opoffering die zijn leven zal veranderen – niet het hare – maar niet op een goede manier. Die het ook niet op een goede manier heeft veranderd en dat nooit zal kunnen doen. Ze hoort dankbaar te zijn voor zijn geschenk.

Hij pakt de vuilniszak die hij heeft gevuld met ijs uit de ijsblokjesmaker in de bar en giet hem leeg in het bad, en ze kijkt hem aan terwijl de tranen over haar wangen lopen. Leed. De donkere rand ervan wordt zichtbaar.

‘We hingen ze daar aan het plafond,’ zegt hij.

‘Schopten ze tegen de zijkanten van hun knieën, steeds weer. Daar. We stonden allemaal in die kleine ruimte en schopten ze tegen de zijkanten van

hun knieën. Het deed verschrikkelijk veel pijn en het kwam natuurlijk nooit meer goed en sommigen gingen natuurlijk dood. Maar vergeleken bij andere dingen die ik daar heb gezien, stelde dat niets voor. Ik heb niet in die gevangenis gewerkt, hoor. Dat hoefde ook niet, want dat soort gedrag zag je overal. Alleen begrijpt niemand dat het absoluut niet stom was het te filmen. Of er foto's van te maken. Dat was onvermijdelijk. Dat moet je gewoon doen. Als je het niet doet, lijkt het alsof het nooit is gebeurd. Dus worden de beelden vastgelegd. Om ze aan anderen te laten zien. Je hoeft ze maar aan één ander te laten zien, dan krijgt de hele wereld ze te zien.'

Ze werpt een blik op de camera die op het marmeren blad tegen de gepleisterde muur staat.

'En ze verdienen immers niet beter?' vervolgt hij.

'Ze dwongen ons iets te zijn wat we niet waren, dus wiens schuld was het? Niet de onze.'

Ze knikt. Ze rilt en haar tanden klapperen.

'Ik deed er niet altijd aan mee,' zegt hij. 'Maar ik keek wel altijd. In het begin was dat moeilijk, misschien zelfs traumatisch. Ik was ertegen, maar wat ze ons aandeden... En door wat ze ons aandeden, waren we gedwongen iets terug te doen. Daarom was het hun schuld dat ze ons daartoe dwongen, en ik weet dat je dat begrijpt.'

Ze knikt en huilt en trilt.

‘Die bommen op straat. Ontvoeringen. Veel vaker dan je hoort,’ zegt hij. ‘Je raakt eraan gewend. Zoals jij gewend raakt aan het koude water. Dat is toch zo?’

Ze is er niet aan gewend geraakt, ze is gevoelloos geworden en raakt onderkoeld. Haar hoofd bonst en ze heeft het gevoel dat haar hart elk moment kan barsten. Hij overhandigt haar het glas wodka en ze neemt een slok.

‘Ik zal het raam openen,’ zegt hij. ‘Dan kun je de fontein van Bernini horen. Die hoor ik al bijna mijn hele leven. Het is een prachtige nacht. Je zou de sterren moeten zien.’ Hij opent het raam en kijkt het donker in, naar de sterren, de fontein met de vier rivieren en het plein. Dat op dit uur leeg is. ‘Je gaat niet schreeuwen, hè?’ zegt hij.

Ze schudt haar hoofd, haar borst gaat wild op en neer en ze rilt hevig.

‘Je denkt aan je vriendinnen. Dat weet ik. En zij denken beslist aan jou. Nou ja, dat is dan jammer. Ze zijn hier niet. Ik zie ze nergens.’ Hij laat zijn blik over het verlaten plein glijden en haalt zijn schouders op. ‘Waarom zouden ze nog hier zijn? Ze zijn vertrokken. Al lang geleden.’

Er loopt snot uit haar neus, er stromen tranen uit haar ogen en ze rilt. Haar ogen stralen niet meer de levenslust uit van toen hij haar ontmoette, en hij

neemt het haar kwalijk dat ze niet meer voor hem is wat ze toen was. In het begin, een hele tijd geleden, sprak hij Italiaans tegen haar, omdat het hem veranderde in de vreemdeling die hij op dat moment moest zijn. Nu spreekt hij Engels omdat het er niet meer toe doet. Ze ziet zijn opwindning. Haar blik op zijn opwindning botst er als een mot tegen een lamp tegenaan. Hij voelt haar daar. Ze is bang voor wat zich daar bevindt. Maar niet zo bang als voor al het andere: het water, het gereedschap, het zand, de lijm. Ze weet niet waarom die brede zwarte riem op de heel oude tegelvloer ligt en daar zou ze het meest bang voor moeten zijn.

Hij raapt de riem op en legt uit dat het slaan van hulpeloze mensen een primitieve aandrang is. Waarom? Ze geeft geen antwoord. Waarom? Ze staart hem doodsbang aan en het licht in haar ogen is dof en versplinterd, alsof hij naar een spiegel kijkt die aan diggelen is gegoooid. Hij beveelt dat ze moet gaan staan en dat doet ze, trillend, met knikkende knieën. Ze staat in het ijskoude water en hij draait de kraan stevig dicht. Haar lichaam doet hem denken aan een strak gespannen boog, want ze is buigzaam en sterk. Het water druipt van haar af.

‘Draai je om,’ zegt hij. ‘Wees maar niet bang. Ik zal je niet met de riem slaan, zulke dingen doe ik niet.’ Het water klotst zacht in het bad terwijl ze zich om-

draait en met haar gezicht naar het oude, gebarsten pleisterwerk van de muur en een gesloten luik gaat staan.

‘Nu moet je knielen,’ zegt hij. ‘Blijf naar de muur kijken, kijk niet naar mij.’

Ze knielt met haar gezicht naar de muur en hij steekt het uiteinde van de riem door de gesp.

1

Tien dagen later. 27 April 2007. Vrijdagmiddag. In het virtualrealitytheater zitten twaalf machtige Italiaanse ordehandhavers en politici. Forensisch patholoog Kay Scarpetta heeft bijna geen enkele naam verstaan. Alleen zichzelf en forensisch psycholoog Benton Wesley zijn niet Italiaans. Allebei zijn ze consultant bij International Investigative Response, (IIR), een speciale afdeling van het European Network of Forensic Science Institutes (ENFSI). De Italiaanse regering verkeert in een heel delicate positie. Negen dagen geleden is de Amerikaanse tennisster Drew Martin tijdens haar vakantie vermoord en is haar naakte, verminkte lichaam gevonden vlak bij het Piazza Navona, in het hart van het historische deel van Rome. De zaak heeft internationaal veel opwinding veroorzaakt. Details over het leven en de dood van het zestienjarige meisje worden voort-